

зенъ хлѣбъ, трѣбаше да прѣминува нощъ на хлѣбарнж-тж вратж. Едно младо момиченце на осъмь годинъ, кѣту взѣмаше отъ майкж-си хлѣбъ да яде, прѣструваше ся че го изядаше, а то го крисяше на скрито мѣсто. Кѣту ся научи за това майка му попыта го : Защо не си ядешъ хлѣба, или не си гладна? Противно-то майчице! отговори момиче-то, много съмь гладна, нѣ искамъ да оставж хлѣба на бащж-си, кой-то ся труди много и умира отъ гладъ.—На пусто го принуждаваше майка му дори и съ бой му ся заканваше да си яде хлѣба, нѣ то пакъ се си крисяше хлѣба, а ся благодаряше само на еднж чорбицж.

Това толкозъ чюдно и похвално поведеніе на момиченце-то, въ таквжъ възрастъ, ся прочю на около по съсѣды-тѣ, и толкозъ впѣчатлѣніе имъ направи, що-то единъ день ся яви единъ богатъ момъкъ въ сыромашко-то това домородство и имъ даде тры хлѣба (даръ многоцѣненъ въ гладно врѣмя) и еднж богатж дрѣхж за малко-то момиченце.

Дѣтинско челоуѣколюбіе и кротость.

Едно дѣте, на кое-то кѣту умря майка му и кѣту остана сыраче, видѣ бащж-си да взѣма вторж женж.